

USPJEŠNOST METODA RADA U TJELESNOJ I ZDRAVSTVENOJ KULTURI I NJIHOV ODABIR U NASTAVNOM PROCESU

1. UVOD

Činjenica je da je nastavni proces sustavan, najorganiziraniji, znanstveno i stručno utemeljen, a nastavnik autonoman u odabiru metoda, i organizacijskih oblika rada da bi postigao zacrtane ciljeve i zadaće.

Metode rada imaju iznimno mjesto u nastavnom procesu.

Ciljevi i zadaće tjelesne i zdravstvene kulture su zadani, a programska osnova utvrđena, što je prednost i olakšanje.

2. METODE RADA U TJELESNOJ I ZDRAVSTVENOJ KULTURI

Zašto su metode rada toliko važne?

Svaki nastavnik se prvo upita, kako ću voditi sat tjelesne i zdravstvene kulture tako da bude uspješan. Svakako treba imati na umu cilj i zadaće na dotičnom satu. Često se brkaju pojmovi: ciljevi i zadaće na općem planu s onima na najosjetljivijem dijelu, a to je sat tjelesne i zdravstvene kulture. Isto se događa i s metodama rada.

U svojem dugogodišnjem radu u nastavi i kao mentor studenata gotovo mi se uvijek nameće pitanje, što upisati od ciljeva i zadaća, i za koje metode rada se opredijeliti.

Od prevelike želje da se upiše nešto «učeno» «bombastično» zaboravlja se bit sata, koji je samo mali segment u programskoj osnovi globalnog i operativnog programa.

Prema tome odabrati treba ciljeve i zadaće upravo toga nastavnog sata. Osobno držim da se tu čine velike greške, da se javlja formalizam u nastavi.

Formalizam u nastavi je «rak rana», koja razara sva naša nastojanja za postizanje rezultata.

Kad govorimo o metodama rada, a njih je zaista mnogo mislimo na ove tri skupine:

- nastavne metode
- metode vježbanja i
- metode učenja

Možemo reći da ove metode zadovoljavaju organiziranje i provođenje nastavnog procesa, ali uvijek zajedno.

Uvažavajući naša i strana razmišljanja o uspješnosti metoda rada u edukaciji, pa tako i u tjelesnoj i zdravstvenoj kulturi mogli bismo piramidalno postaviti uspješnost metoda rada npr. u području učenja. Sl. 1.

<u>učenje drugih</u>	<u>90%</u>
<u>praktičan rad</u>	<u>70%</u>
<u>analiza i rasprava u skupini</u>	<u>50%</u>
<u>demonstracije</u>	<u>30%</u>
<u>AV metode</u>	<u>20%</u>
<u>čitanje</u>	<u>10%</u>
<u>pasivno učenje</u>	<u>5%</u>

Sl. 1.

Ovakova podjela utvrđena je po istraživanjima američkih stručnjaka, s kojima držim da se i mi slažemo. Iz podjele je vidljivo upravo mjesto našeg predmeta i nastavnika, koji zauzimaju praktičan rad, analizu i uspješnosti s komentarom u grupi, a demonstracija zauzima visoko mjesto po uspješnosti.

Nastavnik tjelesne i zdravstvene kulture upravo je taj s kojim započinje i završava nastavni proces. U ovom segmentu ne smijemo zaboraviti i naše demonstratore, voditelje homogenih radnih skupina, a to su naši učenici, koji su nam velika pomoć u nastavi.

Zašto je tome tako?

Učiti druge vrlo je odgovoran posao, a znači dovoditi učenike u stupanj naših postavljenih ciljeva i zadaća, te traži od nastavnika znanstvene i stručne spoznaje, veliku kreativnost u pogledu organizacijskih oblika rada, metoda rada i drugih pedagoških znanja. Uvijek sam smatrao da je tjelesna i zdravstvena kultura u sustavu obrazovanja specifična- posebna ne za to da bismo sebi podilazili, već su to istine, koje polako, ali sigurno osvajaju naš svakodnevni pedagoški prostor. Komparativne prednosti našeg predmeta su evidentne i nezamjenjive i one će se u suvremenom društvu ostvariti.

3. ZAKLJUČAK

1. Svaki nastavnik će koristiti one metode rada, koje će mu donijeti najveći uspjeh u ostvarenju ciljeva i zadaća.
2. Prioritet dati upravo onim metodama učenja, koje po grafičkom prikazu kotiraju visoko i koje će biti bliske učenicima.
3. U radu istodobno koristiti više metoda rada, a nikada samo jednu.

4. LITERATURA

1. Vladimir Findak: Metodika tjelesne i zdravstvene kulture, Školska knjiga, 1999.
2. Vladimir Findak: Tjelesna i zdravstvena kultura u osnovnoj školi.
3. Josip Pokec, Zbornik radova 5. ljetne škole: «Suvremena tehnička, i tehnološka dostignuća u funkciji razvoja struke i unapređenja stručnog rada».